

Onsdag 6. mars 1935.

Nr. 55. 34. årgang.

NIDA

„Stortinget bør begynne med

og regjeringen ha stille stund”

GUDS ORD OG TARIFF-FORHANDLINGENE

Oxfordmøtene i Trondheim. En gripende tale av den unge fru Molstad fra Oslo.

Tilstrømningen til Oxfordmøtene fortsatte også igår, og såvel det spesielle møte for kvinner i Frimurerlosjen i middagstiden som kveldsmøtene der, i Vår Frue kirke og Forsamlingssalen (Brødremenigheten) samlet fullt hus. Oxford har vunnet Trondheims øre i en usedvanlig sterk grad og optar i disse dager byen som intet annet. Lagets forkynnelse avvinner også i høi grad sympati, selv om den ligger i en annen gate enn vi ellers er vant til, og dets medlemmer eier en sjelden evne til å komme i kontakt med sine medmennesker både når de står overfor den enkelte og overfor de store forsamlinger.

Kvinnemøtet

Til kvinnemøtet i Frimurerlosjen igår middag var tilstrømningen overveldende. Sal og galleri blev fylt i en fart. Møtet blev ledet av fru professor Mowinkel, som meddelte at man siden dagen før hadde fått en rekke spørsmål: Hvorledes er dere nådd frem til disse resultater, og hvordan skal vi begynne? Man vilde med dagens vidnesbyrd forsøke å gi svar.

— Var man først klar over at man trengte Gud, sa fru, vilde man snart opdage at det som likesom stod i veien, var ens egen synd, ofte en eller annen skjødesynd. Snakk om den til et annet menneske, for hvor to sitter sammen i ærlig betroelse, er Gud tilstede. Forvandlingen skjer når man har overgitt sig helt til Gud, det koster kamp, og lykken kommer ikke alltid helt plutselig. Hver eneste morgen i den stille stund med Gud må man overgi sig på nytt og gi sig inn under Guds styrelse.

Damenes skjødesynder.

Under de efterfølgende vidnesbyrd, hvorav de fleste blev avlagt av unge damer, kom adskillige skjødesynder for dagen, — de blev ubarmhjertig avsløret og holdt op — sikkert til gjenkjennelse for mange. Som tolk funger- te fru Agot Corneliussen.

Mrs. Margareth Schofield, London, som var opdraget i en pietistisk familie, hadde vært fylt av selvtilfredshet, egoisme og selvmedlidenhet, sin bibel leste hun regelmessig og var i det hele umådelig fornøiet med sig selv. Hennes adoptivdatter måtte gjennomgå! Men så møtte hun Oxfordgruppen, som gav henne et lite tiltalende speilbillede av henne selv, og gav støtet til omvendelsen. Nu var både hun og datteren ute i verden for å vinne andre mennesker for Kristus.

Den unge Oslo-dame Else Marie Koren tegnet et meget treffende billede av den tankeløse, spottelystne unge pike, som ustanselig kritiserte «av psykologiske grunner», tilfreds (Forts. siste side.)

(Forts. fra 1. side).

med sig selv og helt perfekt i alle retninger. Det tok henne selv tre timer før hun fant de første små feil, men siden... Og det vilde hun si til alle mennesker, også til trønderne: Tro ikke dere er feilfri, dere har kanskje flere synder på samvittigheten enn de fleste andre! Slik var det iallfall gått henne.

Egoisme og skepsis.

En annen ung Oslo-dame, frk. Astrid Gundersen, hadde også vært overbevist om at hun aldri hadde syndet, men etter nøie granskning kom det flere slemme ting for dagen, det aller verste hadde vært egoismen.

Fru Konow Sjøberg, Oslo, innrømmet at hennes største synd hadde vært skepsis. Første gang hun overvar et Oxfordmøte, hadde hun kritisert det rett ut; men en liten sed var allikevel sådd, hun kom igjen og den gang uten å kritisere. Hun hadde fulgt laget til Geilo, og følte trang til å overgi sig, men trossen i hennes indre var ikke lett å overvinne. Men omsider var det skjedd, og hun hadde funnet ro og harmoni og samtidig en trang til å gjøre andre delaktig i sin glede.

Miss Crawford, England, beskrev en forvent ung dames tomme liv, hun hadde forsøkt alle ting, fra selskapslivet til sosialt arbeide, men misfornøien og utilfredsheten vokste. Snobbet var hun også — hvad vil folk si? var det stadige omkved; dessuten var hun ubehagelig mot hushjelpen og familien forøvrig. Oxfordbevegelsens lære fikk henne ned fra sitt høie stade, hun blev forvandlet, eller rettere sagt, hun fant inn til sig selv.

I 04-02 036

En ung Oslo-frues

bekjennelse.

Gripende var fru Sonja Molstads stilferdige beretning. Den unge Oslo-frue var fra et religiøst barndomshjem, hvor Guds navn var blitt gjentatt næsten til overmål; senere søkte hun Gud ærlig og opriktig, uten videre resultat. Så hadde hun reist til Oxfordgruppens møte på Høsbjør; hun mente først det var umulig å oppfylle de fire absolutter, men Gud hadde gitt henne kraft. Hennes største synd hadde vært forfengeligheit, i alt måtte hun være bedre enn andre, hennes hjem, klær og selskaper osv. Nu hadde hun lært å bøie sig under Guds ledelse.

Siste taler var miss Geen Barker, England. Hun opfordret til slutt forsamlingen til å ta en «stille stund» med Gud, og i et par minutter var det lydløs stillhet i den store sal. Efter salmen «Vår Gud han er så fast en borg», blev møtet hevet.

Der inntraff en besvimelse under møtet, idet en eldre dame blandt publikum segnet om. Hun blev båret ut og kom straks til sig selv igjen.

andre sig til det bedre. Regjeringens og stortingets medlemmer skal være absolutt ærlige, absolutt uselviske og absolutt kjærlige mot hverandre og hverandres vilje.

Oxfordgruppen vilde gjøre menneskene til 100 prosent kristne, forandre hver enkelt tilværelse fra grunnen av, men dette kan bare skje ved Jesu Kristi hjelp.

Kamp mot materialismen.

Advokat Erling Wikborg manet i en kraftig tale til kamp mot den materialisme, selviskhed og nydelsesyke som verden er gjennomsyret av idag, som den var for 1900 år siden. Menneskene står splittet, og de som ennå er hele, har ikke folket med sig. Men nu som for 1900 år siden kommer den nye eksplosive kraft, den levende kristendom igjen inn i verden, den omstyrter det lunkne og fyller menneskenes liv med ny kraft og ny vilje, hvis de bare vil ta imot.

Cuthbert Bardsley fra London, fortalte hvorledes bevegelsen hadde satt spor innen en krets av forretningsmenn i City, og lignende eksempler fra Norge blev gitt av Trygve Kielland i Oslo, som forøvrig hadde ca. 20 års diplomatisk bane bak sig, samt av avdelingschef Erling Allers Nilsson fra Bergen.

De unge rykker frem.

Randulf Haslund, en tidligere høiskolestudent, var leder for den lille flokk av norsk ungdom som en efter en frimodig stod frem og fortalte at de hadde overgitt sitt liv til Jesus Kristus og vilde kjempe for hans sak. De var en kristen ungdomsflokk på marsj fremover for et helt kristent Norge. De som vidnet, var ellers Sverre Leine, Eli Ulriksen og stud. Hoel, alle fra Oslo, studentene Olaf Holm, Larvik, Arne Johnsen, Tromsø, Finn Guttormsen, Fredrikstad, Per Mydske og Else Marie Koren, Oslo. Derefter talte mr. Cleveland Hicks, U.S.A., han har som spesiell oppgave å ta sig av de ung og lyder oppnavnet guttenes «biskop. George Daneol, fotballspilleren fra Syd-Afrika, fortalte hvorledes Oxfordbevegelsen hadde bragt en ny ånd inn blandt studentene der, og Basil Yates, den tidligere professor ved Moral Philosophy-universitetet i Edinburg, talte om Guds «kringkasting» til alle mennesker. Blandt de mange andre talere var fru Ågot Corneliusen og fru Sonja Molstad, professor William Wood fra Harvard-universitetet, som bl. a. skildret sine mange gjenvordigheter før han bestemte sig til å gå helt inn for bevegelsen, frykten for å gjøre sig latterlig blandt sine kolleger osv. Sine bøker som han elsket, måtte han opgi, likeså

sin videnskapelige karriere, — men nu begynner jeg først å leve virkelig, sa han. Gud har gitt mig en oppgave som jeg kan gå inn for med hele mitt hjerte.

Siste taler var kaptein Loudon Hamilton, som gav mange interessante beretninger om hvorledes bevegelsen hadde grepet direkte regulerende inn i streiker og andre store konflikter ute i verden.

Møtet blev avsluttet med et minutt stille stund.

Idag

er det møter for damer i Frimurerlosjen kl. 11.30 og spesielt for yrkeskvinner kl. 20.30.

II

6 mars 1935